

Tomáš Klement

ZUZANA HEJNOVÁ

RYCHLÁ HOLKA

Zuzana Hejnová

Rychlá holka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Tomáš Klement

Zuzana Hejnová – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Tomáš Klement
ZUZANA HEJNOVÁ: RYCHLÁ HOLKA

TOMÁŠ KLEMENT

Z U Z A N A
HEJNOVÁ

RYCHLÁ HOLKA

Copyright © Tomáš Klement, 2016

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2016

ISBN tištěné verze 978-80-7505-507-1

ISBN e-knihy 978-80-7505-583-5 (1. zveřejnění, 2016)

KAPITOLA 1

BYLO CHLADNÉ, SLUNEČNÉ RÁNO, pod Ještědem vál mírný, studený vítr, ale rtuť teploměru se v Liberci držela nad bodem mrazu. Místní už spřádali plány na víkend, který byl poslední před Štědrým dnem. Začínal ten pravý předvánoční shon.

Psal se pátek 19. prosince roku 1986 a děti dychtivě vyhlížely své zasloužené prázdniny. Těšila se i šestiletá Míša Hejnová, která chodila do první třídy, a měla poslední dny fůru starostí. Ale nebylo to kvůli prázdninám ani kvůli škole. To jí teď bylo úplně lhostejné. Míša totiž čekala miminko. Tedy čekala ho její máma, ale ona –

jako starší sestra – přeci patřila k nejdůležitějším osobám téhle události.

Uplynulý týden ale proležela v posteli a užívala léky. Byla z toho očekávání tak napjatá, že možná proto onemocněla.

„Musím se co nejdřív uzdravit,“ říkala si každý večer.

Za nic na světě si neuměla představit, že by se brácha nebo sestra narodili, a ona nemohla být hned první den u toho.

„Anebo na mě prostě počká,“ přesvědčovala sama sebe a každou chvíli zavírala oči, aby si v myšlenkách představila svého sourozence.

Pár miminek už viděla, na obrázku i ve skutečnosti, třeba v kočárku. Za zavřenýma očima viděla Míša jenom zavinovačku, z ní koukala mžourající očka, nos jako korálek a trochu černých vlasů. Jak z toho ale může poznat, jestli je to holka, nebo kluk?

„Už jsem našim tolikrát říkala, v čem jsou lepší holky a v čem zase kluci,“ zamyslela se. „Ale je mi to jedno, nechám to na mámě. Jen aby už to bylo!“

Míša nemyslela na nic jiného než na miminko. A miminko nejspíš začalo myslet i na ni. Jistě

už dobře znalo její hlas, který v bříšku slýchávalo den co den.

Právě v pátek 19. prosince ráno se mladší sourozenec rozhodl svou sestru konečně poznat osobně. Maminka oznámila tátovi, že už nadešel čas, a jelo se do porodnice...

Těsně před polednem přišla na svět Zuzana a Hejnovi oslavovali narození své druhé dcery.

Vzápětí se na Liberec spustila taková chumelenice, jakou místní dlouhá léta nezažili. Bylo to jistě znamení, že se přihodilo něco velkého. Zuzana na svět docela pospíchala, takže se stihla narodit ještě v posledních dnech kalendářního roku. Za to si tátu Pavla kamarádi z atletiky pořádně dobírali.

„To bude holka všude nejmladší a všechno prohraje,“ tvrdili a smáli se mu, jak nešikovně narození své druhé dcery naplánoval.

A možná bylo dobře, že mu kolegové tak důrazně připomínali, jakou nevýhodu může mít Zuzana na závodech proti dětem narozeným třeba v lednu či v únoru. Vždyť ty soupeřky budou skoro o rok starší, silnější, rychlejší!

Ale co, Zuzka je na světě, a to je pro nás nevýslovné štěstí, říkali si máma s tátou.

Ani není jisté, jestli se jednou rozhodne zrovna pro atletiku nebo vůbec pro sport. Čímkoli se bude zabývat, rodiče ji v tom absolutně podpoří, o tom není pochyb.

Malá Zuzana byla tím nejkrásnějším vánočním dárkem, který si domů právě na Štědrý den přivezli.

Míša poskakovala okolo ní. „Tak jsem se konečně dočkala!“ jásala na celé kolo. Běhala, skákala, a když jí přišel pod ruku nějaký šikovný předmět, s radostí s ním mrštila. Bylo jí šest a půl a každý, kdo ji znal, měl jasno: V rodině Hejnových vyrůstá další atletický nadšenec.

KAPITOLA 2

„MAMI, PŮJDEME S MÍŠOU NA PÍSEK,“ volala Zuzana z předsíně a obouvala se.

Chodila už do školky a kdykoli to šlo, trávil odpoledne na dětském hřišti a v parku před domem. S kamarádkami ze sousedství, a hlavně s Míšou. Ta má zrovna dneska čas, to je bezva. V poslední době byla pořád na stadionu a trénovala, nebo měla závody.

„Taky bych chtěla na závody,“ zasnila se Zuzana. Párkrát už Míšu závodit viděla. Byla i při tom, když Míša doběhla jako první. Všichni jí pak tleskali a taky dostala medaili. A postavili ji na takový stupínek, že byla vyšší než ten pán,

který jí dával medaili kolem krku. Sotva na ni dosáhl. No dá se vydržet doma, když se na stadionu dějí takové věci?

„Vezmi si ty bílý tenisky, ty jsou pevnější,“ poradila Míša svojí sestře přede dveřmi. „Ještě počkej... Metr mám, tužku a papír taky, stopky mám na hodinkách.“

Holky za sebou zabouchly dveře a jako o závod cupitaly po schodech dolů. Venku už čekaly kamarádky. Míša se zastavila před hranou pískoviště, Zuzana skočila rovnou dovnitř.

„Tak čím začneme?“ zeptala se Míša. „Nejdřív si dáme skok z místa,“ rozhodla sama a ostatní holky se poslušně řadily do zástupu. Míša mezitím odměřila vzdálenost od odrazové plochy a po půl metrech zapíchala do písku drobné klacíky.

Holky si totiž nepřišly na písek stavět hrady nebo plácát bábovičky, teď patřilo pískoviště atletice, skoku do dálky. Tak jako včera, především a ještě nespočet dní předtím.

Z oken okolních domů se vyklánělo plno lidí. Rodiče, ale i sousedé, kteří byli zvědaví, co se to před jejich domem zase dnes koná.

Jedna závodnice střídala druhou, dívky skákaly tak rychle, že Míša nestačila pokusy ani měřit. Natož zapisovat.

„Pojďte mi někdo pomoci. Třeba ty, Zuzko,“ vyzvala nejprve svou mladší sestru. „Vlastně ty ještě neumíš psát.“

Zápisu se ujala Tereza. Byla možná ještě starší než Míša a svůj skok už měla za sebou. Aspoň tedy v prvním kole, protože jedním skokem tenhle závod zdaleka nekončil.

Zuzana pořád vykukovala z fronty. I když stála skoro poslední v řadě, žádný skok jí neunikl. Očima hypnotizovala místa, kam dolétly nejstarší holky. Věřila, že když si ty nejvzdálenější stopy přečte očima, dopadne tam taky.

Konečně se dostala na řadu. Zkřivila tvář, zatnula zuby a vrhla se do písku. Pak se kolem sebe rozhlédla. Když zjistila, že starší holky skočily dál, zařadila se zase zpátky na konec řady a dál pozorovala každý skok. Z těch povedených se snažila něco okoukat. Velké holky ten den sice nepřeskočila, svůj pokus ale překonala hned ve druhém kole. Pak se zlepšila zas a do večera ještě několikrát.

„Vítězkou dnešní soutěže se stává: Tereza!“ vyhlašovala Míša výsledky.

Kamarádky tleskaly a hvízdaly, potlesk se ozval i z několika otevřených oken. Vítězka vystoupila na lavičku a zdravila své fanoušky. Míša jí předala diplom a menší holky pugét sedmikrásek. Pak se vedle Terezy postavily ještě druhá a třetí dívka v pořadí.

„Jako na závodech,“ libovala si Zuzana.

Míša svou sestru pohladila po vlasech. „A ty jsi vítězka v kategorii předškoláků.“

KAPITOLA 3

NA HŘIŠTI A V PARKU PŘED DOMEM toho měla Zuza-
na naběháno a naskákáno víc než dost. Takovéhle
hry se jí zamlouvaly čím dál víc. Vždyť to vypa-
dalo jako na nějakém mistrovství! Pro ty nejlepší
byly připraveny stupně vítězů, udělovaly se jim
diplomy, květiny a někdy i medaile. A fanoušků
bylo taky vždycky dost.

Je přece skvělé, když ti změří čas, za který uběh-
neš jedno kolečko po cestě okolo hřiště. Nebo když
Míša zapíše, jak daleko doletíš. A zítra půjdeš tré-
novat zase a můžeš svoje výkony porovnat.

Po prázdninách se brzy ochladilo, často i pr-
šelo, ale závody před domem byly pořád strašně

fajn. Holek se sešlo většinou míň, někdy se běhalo i v holínách, ale Zuzana závody před domem nikdy nevynechala.

V Liberci už napadl sních, brzy se stmívalo a lidé sháněli vánoční dárky. Míša se vrátila z tréninku a u večere oznámila, že má ještě před Štědrým dnem halové závody. Poběží třístovku a měla by skákat do dálky.

Zuzana vyskočila ze židle. „Hurá, to půjdeme všichni!“ vyhrkla.

Míšu doprovodila na závody celá rodina.

Když se Míša poprvé objevila na dráze, vyskočila Zuzana tátovi na koně. Svou sestru povzbuzovala mlčky, držela jí palce a prsty svírala tátovy vlasy. Naštěstí pro něho trval závod jen slabou minutu.

Míša vyhrála.

A stejně dobře se jí dařilo i v dálce. Zuzana viděla svou sestru dostávat medaili dvakrát! Byla tak šťastná a rozrušená, jako by na stupních vítězů stála sama.

Cestou domů měla Zuzana obě medaile kolem krku.

Doma si je holky pověsily v pokojíčku ke spoustě dalších. Některé byly v krabičce, jiné ležely

na polici a ty nejčerstvější se v plné kráse leskly na skobičce.

Zuzana už měla dávno spát, ale nechtělo se jí. Medaile, ceny, závody, atletika, bylo toho prostě moc, aby se dalo jen tak usnout. Do šera svítily medaile a Zuzana dostala nápad.

„Mami,“ šeptala u dveří. „Mamí!“

„Copak je, Zuzanko? Dobrou noc,“ pohladila ji maminka.

„Líbí se mi, jak Míša vyhrává. Na Silvestra budu taky závodit,“ oznámila mámě, políbila ji a vrátila se do postele.

Poslední den roku 1990 vyrazila na závody znovu celá rodina. Tentokrát už vyslala dvě zástupkyně. Míša se na silvestrovském běhu Liberem vydala na delší trať, Zuzana si užila tu kratší.

Pak se holky potkaly v cíli. Smály se na celé kolo a na nějaké medaile vůbec nemyslely, protože za sebou měly první společný závod!

KAPITOLA 4

SPORT MĚLA SEDMILETÁ ZUZANA odmalička všude kolem sebe. Táta se věnoval orientačnímu běhu a hrál fotbal, oba rodiče lyžovali, bruslili a chodili na tenis. A společně milovali královnu sportů. Starší sestra atletikou také přímo žila. V té době se už o Míše hovořilo jako o velikém sportovním talentu, závodila v Liberci za žákyně a vyhrávala v různých disciplínách.

Měla pak Zuzana na vybranou?

Ale ano, měla. Táta s mámou ji ke sportu sice vedli, zároveň jí však dopřávali volnost. Přihlásili ji například na hodiny klavíru, na nějž si Zuza-na dodnes ráda zahraje. A když není k dispozici

klavír, tak alespoň na klávesy. „Přítel ode mě občas rád slyší třeba písničky od Nohavici, Suchého a Šlitra a podobně,“ vyznává se o mnoho let později, když už je dospělá.

Na hodiny hudby docházela dlouhých dvanáct let. Ovšem ruku na srdce – mohla by na stoličce před pianem naplno uplatnit svou vrozenou vášň pro pohyb?

Atletika Zuzaně učarovala. Ta báječná nálada na tréninku, pestrost disciplín, všichni se soustředí na vlastní výkon a zároveň povzbuzují svoje kamarády. Na stadionu je vždycky takový šrumec, míhá se tam tolik lidí, ale každý přitom ví, co má dělat. A hlavně: V atletice závodíš jen sám za sebe! O úspěch se s nikým nedělíš a s porážkou se musíš vyrovnat taky sám. To je kruté i spravedlivé.

„Vždycky mi vadilo, když to v týmu někdo kazil, proto jsem se dala na individuální sport,“ prozradila Zuzana s odstupem času.

Pravda, zkoušela i plavání, běh na lyžích, gymnastiku nebo jízdu na kole, ale vrcholově dělala výhradně atletiku.

A kolektivní hry? Ty Zuzana taky provozuje, ale jenom kvůli zpestření.